

OTTA BEDNÁŘOVÁ POHLEDEM ČLENŮ TÝMU

Žákyně – řekly o paní Bednářové:

Lucie

Když mě pan učitel na chodbě řekl, jestli bych se nechtěla zapojit do projektu „Příběhy našich sousedů“, ani chvíli jsem nezaváhala. Od začátku jsem tušila, že setkání s pamětníkem může být mnohem zajímavější zkušenost, než běžné hodiny dějepisu nebo monotónní čtení z učebnice.

Když jsem zjistila, že naší pamětnicí bude paní Otta Bednářová, nejdřív jsem vůbec nevěděla, kdo to je. Poté jsem si vyhledala pár článků na Googlu a zjistila jsem, že je to velice zajímavá osobnost. Během příprav k rozhovoru jsem si pustila její reportáž „Svědectví pro výstrahu“, která mě velice zaujala. Myslím si, že paní Bednářová musela být velice statečná, když toto zvládla natočit.

Před setkáním s pamětnicí jsem byla velice nervózní. Nakonec ale proběhlo docela hladce. Myslím si, že paní Bednářová byla trochu uzavřená, ale na konci se hezky rozpovídala. Nejvíce mě na rozhovoru zaujaly drobnosti, jako třeba že ji chtěli příslušníci StB hodit do Vltavy, nebo jak jí její syn vymyslel zvukotěsné pracoviště, aby mohla opisovat zakázané texty.

Myslím si, že tento projekt je velice poučný a dal mi mnohem víc než hodiny dějepisu za celé uplynulé roky. Dovedu si mnohem lépe představit, jak se cítili lidé, kteří žili v době komunismu a nebáli se říkat pravdu.

Když zpětně přemýšlím o rozhovoru s Otkou Bednářovou, byla to právě její odvaha, zarputilost a potřeba pomáhat druhým, které mě nejvíce inspirovali. Přeji si, aby takových lidí jako ona bylo na světě víc.

Judita

Když se mně začátkem září pan učitel zeptal, zda bych tento rok nechtěla být součástí jeho týmu k akci Příběhy našich sousedů, vlastně mi přišlo až samozřejmé se zapojit. Už minulý rok jsem měla tu příležitost se soutěže zúčastnit, takže mi udělalo velikou radost, že jsem se mohla zapojit i tento rok. Když jsme vybírali pamětníka, měli jsme spoustu nápadů, bohužel však nevyšly. Samy jsme pak měly za úkol nějaký návrh na pamětníka, který by nás osobně zajímal, přinést, a když jsem se doma zeptala, první, koho mi řekli, byla právě paní Otta Bednářová. Paní Otta Bednářová je babičkou našich kamarádů, proto se s ní znají i moji rodiče. Hned mi začali vyprávět, jaký měla život – a jak statečná byla. Moc se mi to líbilo, a hned další den jsem návrh řekla panu učiteli. Ten ji neznal, brzy však poznal...

Nahrávání samotného rozhovoru bylo zpočátku malinko rozpačité. Otkou Bednářovou, jak jí od mládí všichni říkají, moc nechtěla mluvit o své minulosti. Báli jsme se, že z toho nic nebude, ale nakonec to bylo super. Ledy mezi námi pomalu tály, a za chvíli už bylo po rozhovoru. Jen škoda, že ty nejzajímavější historky a příběhy nám řekla, teprve když jsme vypnuly nahrávací a začali se zvedat k odchodu. Nejvíce mě překvapilo, když řekla, že nechápe, proč o ní nahráváme. Podle mě je to velice zajímavý člověk.

Z celého rozhovoru mám dobrý pocit, protože paní Bednářová mě velice zaujala svými rozhodnutími, která v životě udělala. Nejvíc si vážím jejího podepsání Dvou tisíc slov a Charty 77, a tím také jejího jasného odstoupení z KSČ. Celý projekt mi dal zase o něco více, a já doufám, že příběh Otky Bednářové nenadchl jen nás, ale nadchne a zaujme i jiné lidi...

Učitelé – řekli o paní Bednářové:

Jaroslav Máslo (učitel tělesné výchovy a zeměpisu)

Paní Bednářová je člověk s neskutečným životním příběhem. Ze začátku působila nejistým dojmem, ale postupem času se během rozhovoru rozpovídala a my jsme se nestačili divit, jak statečná, skromná a zajímavá žena s námi mluví. O všech svých zkušenostech s minulým režimem mluvila, jako by to byla samozřejmost. Zmínila, že vůbec nechápe, proč by zrovna ona měla být zajímavá pro náš rozhovor. O lidech, kteří se v minulosti stavěli proti komunistům, jsem slyšel, ale nikdy jsem neměl možnost se s někým takovým osobně potkat. To, že Otká Bednářová dala našemu týmu možnost s ní natočit rozhovor, byla – myslím – skvělá zkušenost pro naše žákyně. Jsem velmi rád, že jsem se s paní Bednářovou mohl osobně setkat a obdivuji, co pro náš národ v minulosti dělala!

Tomáš Sekan (učitel dějepisu, tělesné výchovy a zeměpisu)

Když jsme začátkem září přemýšleli o tom, s kterým pamětníkem se setkáme v rámci Příběhů našich sousedů, padalo mnoho návrhů. Ve chvíli, kdy jedna z žákyň přišla s nápadem setkat se s paní Ottou Bednářovou, nevěděl jsem, o koho se jedná. Po přečtení několika článků na internetu mě velmi zaujal její životní příběh. Dáma, která byla členkou KSČ, ze které následně vystoupila. Novinářka, jež natáčela reportáže, vymykající se tehdejšímu trendu. Občanka, kterou komunisté pronásledovali. Paní, která neuhnula ze směru, který si nastavila... Vzbudilo to ve mně zájem a věřil jsem, že takový příběh jistě zaujme i členky našeho týmu.

Po získání telefonického kontaktu došlo na předběžné domluvení schůzky, a vůbec možnost se setkat v rámci natočení rozhovoru. Počáteční nedůvěru rozptýlilo ujištění, že rozhovor povedou žákyně, které si ji jako pamětnici vybraly. Paní Bednářová nám tvrdila, že již vše řekla, že nechápe, proč je o ni takový zájem. Velké překvapení nás čekalo při zjištění, že bydlí nedaleko naší školy (a je to tak opravdu téměř naše „sousedka“).

V rámci samotného rozhovoru působila paní Bednářová velmi klidným dojmem člověka, který zažil věci, o kterých již nechce příliš mluvit, ale zároveň je ochoten se o ně podělit s mladší generací. Právě tohoto faktu si na Ottě Bednářové cením nejvíce. Přestože nebyla úplně rozhovoru nakloněna, nakonec se jednalo o velmi intenzivní a zajímavé dopoledne, které jsme v její společnosti mohli strávit. Myslím, že žákyně si z rozhovoru, který vedly, odnesly podobně silný zážitek...

Roman Elner (učitel dějepisu a výchovy k občanství)

Co je nejbliž, bývá nejdál. Hledání pamětníka pro tento ročník Příběhů našich sousedů bylo náročné a vyšlo vlastně až napotřetí. S námětem přišla přímo jedna z žákyň v týmu. Tak jsme se objevili v životě paní Ottý Bednářové, která bydlí na Praze 1, paradoxně nedaleko naší školy. Paní Bednářová zprvu nebyla nakloněna rozhovoru, vše už vlastně napsala a řekla – v tom měla pravdu, o jejím košatém životě se lze dozvědět mnoho z různých zdrojů. Osobnímu rozhovoru s ní se ale nic nevyrovnalo. Jméno Otta Bednářová jsem znal, ale díky osobnímu seznámení a detailnímu poznání jejího života se mi Otta Bednářová zhmotnila do obdivuhodné a inspirativní osobnosti. Jsem rád, že jsem ji mohl potkat – to ostatně na projektu nejen já, ale i žáci oceňujeme skoro nejvíce.

